

במבוא ליומן המבצעים של מטה 'המוסד לעליה ב' - פריס 1947 ^[1] **התייחס זאב וניה הדרי, יד ימינו של שאול אביגור ראש 'המוסד', לנושא הצוותים הזרים:**

"בעית הרכבת הצוותים לאוניות המעפילים... רבי החובלים והמלחים הזרים שעלו על ספינות ההעפלה היו בני לאומים רבים: ספרדים, איטלקים, יוונים, תורכים ועוד... רבים מהם היו אוהבי בצע ושיכורים, שבדרך-כלל קיבלו עליהם את עול המשמעת אפילו בתנאי הים הקשים..."

פרשה לעצמה היא עניין איוש הצוותים לאוניות 'המוסד' במרסיי. האוניות ברובן נרשמו כאוניות פנמיות. עפ"י החוק היה 'המוסד' חופשי להרכיב את הצוותים מימאים המחזיקים בכל נתינות שהיא.

לא תמיד נמצאו כאלה המוכנים לעבוד בעבודה בלתי-חוקית – סכנת המעצר והעונש הצפוי הרתיעה רבים. אולם מפאת השפל בספנות, אפשר היה למצוא ביוון ובאיטליה ימאים המוכנים להסתכן ובלבד שלא יישארו מובטלים.

קושי בפני עצמו היה דרך הבאתם מארצותיהם למרסיי.

הצורך בימאים מנוסים הביא את רב-החובל ניקולא פוסטיניס ^[2] לקשור קשרים עם פליטים ספרדיים, אנשי הרפובליקה הגולים בצרפת מאז תבוסתם במלחמת האזרחים ערב מלה"ע (ביניהם באסקים רבים). היו ביניהם ימאים רבים מכל הדרגות לרבות רבי-חובלים. מאנשים אלו גויסו לא מעטים לעבודה ב'מוסד'. הם עשו זאת לא רק מתוך הצורך להשתכר למחייתם, אלא בשל אהדתם לעניין ההעפלה" (ראה בהקשר זה את סיפורו של [אסטבן הרננדורנה](#) – "קפיטן סטיב").

^[1] זאב וניה הדרי, 'המוסד לעליה ב' – יומן מבצעים, פאריס 1947, הוצ' אוניברסיטת בן-גוריון. מבוא, עמ' כ"א.
^[2] רב חובל יוני בדימוס תושב מרסיי, שהצטרף לפעולות 'המוסד' בעיקר מתוך מניעים אידיאליסטיים והפך ליועץ בכל ענייני הימאות, לרבות שכירת הימאים.